In de Marge

Dankbaarheid en Voedselbank

In september zijn we ons kerkelijk jaar begonnen met een zonnige bijéénkomst op Schokland. Het winterprogramma staat goed op de rit en loopt weer volop.

Je zou het bijna vergeten, maar verleden jaar moest er door de corona veel worden gecanceld. De dynamiek binnen onze vereniging is indrukwekkend, iedereen draagt zijn of haar steentje bij. Even was er een tegenslag met een behoorlijke lekkage in de erker van de Levensbron,
maar dit alles is gelukkig weer verholpen en het ziet er weer uit als nieuw.
Maar goed ook, want deze ruimte kunnen we niet missen.
Het is hier vaak een gezellige drukte. Zelfs de Vijgenboom achter op de binnenplaats deelt mee in de vreugde. De boom heeft nog nooit zoveel vruchten voortgebracht. Schijnbaar straalt de vereniging iets positiefs uit waarvan hij blij wordt.
In december staat de Kerst centraal. Eerste Kerstdag hopen we u te ontmoeten in de Sint Annakapel. Voor de adventsviering is de keuze gevallen op de Stadsgehoorzaal, waar we in de foyer met u van een maaltijd willen genieten en natuurlijk zal er ook worden gesproken en gezongen.
We zijn dankbaar dat we ons dit kunnen permitteren. Ik word daar persoonlijk een beetje stil van. Laten we daarom niet vergeten dat wanneer je het zelf wat breder hebt, je daardoor ook meer verantwoordelijkheid hebt gekregen richting je naasten. Bij de voedselbank wordt liefdevol aan onze naasten gedacht, deze maand willen we hen extra steunen.
Laten we hopen op mooie en warme momenten voor een ieder. Ik wens ze u toe.

Bram Carsouw,
voorzitter

IN DIT NUMMER:

Een woord van onze Voorzitter pag. 1
Colofon pag. 2
Anneke: Advent pag. 3+4
Gewogen woorden: dienst of viering? pag. 5
Voortgang Soep & Ontmoet pag. 6-9
Kerstverhaal: De vierde wijze pag. 10-14
Wouter Berns pag. 15-17
Digitale dienst pag. 20+21
Werkgroep Levenskunst pag. 22

De kerkdeur – Naar Romano Guardini

Hij stelt ons de vraag: Heb je er wel eens over nagedacht, wat er gebeurt als je door een kerkdeur naar binnen gaat? Heb je wel eens aan den lijve ondervonden, dat zo een deur een verbinding is van twee werelden?

Aan de ene kant van de deur ligt het rumoerige, dagelijkse leven van werken en zakendoen. Het leven met zijn zorg en zijn gezelligheid, het leven waarvan wij genieten met zoveel goeds en ook met zoveel kwaads, narigheid, leugen, bedrog en achterdocht.

Aan de andere kant, de ruimte waar wij, met al onze onrust en onze zorgen, tot rust kunnen komen. In die ruimte is het licht anders. Het wordt getemperd door de sfeer van beschouwing en gebed, van dieper en anders zien.

Die ruimte is indrukwekkend door haar sterke muren, en oprijzende pilaren en de hoge gewelven.
We zijn in het huis van God, waar alles wijst naar zijn goedheid, naar zijn barmhartige liefde.

Dat is de ervaring van vele toevallige bezoekers, pelgrims en toeristen. Het moge de ervaring zijn van elke kerkganger, die door de kerkdeur naar binnengaat.

(ingezonden door Victor Michielse)

Colofon

Vereniging van Vrijzinnigen
Vloeddijk 62
8261 GD KAMPEN

kerkdienst gemist: www.kerkdienst-gemist/assets/740410

Voor een persoonlijk gesprek en/of inlichtingen over de vereniging, staan onderstaande personen u graag te woord:

Voorganger:
Ds. Anneke van der Velde
038-4525172
veld5834@planet.nl

Voorzitter:
Bram Carsouw a.i.

Penningmeester:
Henk Pippel
06-27325123

Algemene bestuursleden:
Bram Carsouw, Piety van den Berg-de Hoop en Janny Schuiling.

Secretariaat:
secr.vvvkampen.nop@gmail.com

**Wilt u meer weten over de activiteiten die wij gedurende het seizoen organiseren?
Vraag dan onze programmabrochure aan of kijk op onze website voor de digitale en doorbladerbare versie.**

www.vrijzinnigkampen.nl
Ook vindt u hier, in de kalender/agenda alle activiteiten op rij.

Deze uitgave kwam tot stand onder toeziend oog van Piety van den Berg - de Hoop.

Advent: checklist of geschenk?

Zojuist keek ik in mijn agenda. Bijna de eerste zondag van Advent. Het overvalt me elk jaar weer. Sint Maarten is net geweest, het Sinterklaasfeest moet nog beginnen, en dan is het alweer Advent… Met Advent begint voor mij het 'to do' lijstje voor Kerst. De kerstboom moet gekocht, het kerstdiner georganiseerd, de precieze tijdstippen voor familiebezoek moeten worden geprikt, eventuele cadeautjes gekocht. In mijn geval komen daar ook de Kerst-diensten bij. Wat zal ik dit jaar eens verzinnen als Kerst-thema? Hoe kan ik Kerst verfrissend aanvliegen? Moet het gaan over het kindje, Maria, Jozef, de herders, de wijzen, de engelen of de os en de ezel? Al die gedachten dringen zich op in de aanloop naar die eerste Adventszondag. Een boodschappenlijstje in mijn hoofd. Een checklist van activiteiten.

Ondertussen zingt het liedje in mijn hoofd dat mijn kinderen vroeger zongen:

Advent is kijken naar wat komt,

hoewel er weinig zicht is.

Je steekt een kaars aan in de nacht,

omdat je iets van God verwacht:

een wereld waar het licht is.

En ik realiseer me dat de essentie van Advent haaks staat op mijn plannenmakerij voor Kerst. De kern van Advent is rustige verwachting, het openstellen voor wat komt, het hopen op licht. Het gaat erom dat je een houding van ontvankelijkheid ontwikkelt voor datgene wat je toevalt, datgene wat niet maakbaar en planbaar is. Advent is een geestelijke oefening in stilvallen, en je openstellen voor de hoop op het licht in het donker.

Moeilijker dan ooit in deze tijd. Ik hoor de laatste tijd veel mensen die ervoor kiezen het wereldnieuws maar niet meer zo intensief te volgen. De rampspoed over klimaat, oorlog, vluchtelingenstromen en uitsluiting maar niet in volle hevigheid toe te laten. Juist in de periode van Advent en Kerst te kiezen veel mensen voor de eigen veilige bubbel. Omdat het wereldleed niet meer te behappen is en we er toch niets of niet veel aan kunnen doen. Om je in dit tijdsgewricht in te stellen op de hoop en verwachting van het licht in het donker, 'een wereld waar het licht is'; dat is best moeilijk.

Maar het mooie van Advent is, dat je die hoop en verwachting van het licht niet zelf hoeft te maken of te plannen. Het goede nieuws is, dat het je toevalt als je je er voor openstelt. En dat hoeft niet ineens, daar mag je vier weken over doen. Vier weken om een houding te ontwikkelen van hoop en verwachting. Vier weken om even stil te vallen, de controledwang en maakbaarheid los te laten. Een spirituele oefening om ontvankelijk te zijn voor het goede, het licht en de hoop die er tóch zijn en die ons geschonken worden. Advent is langzamerhand steeds meer lichtjes in jezelf aansteken tegen de onverschilligheid en verlamming die zo op de loer liggen in deze donkere tijd van het jaar, en dit donkere tijdsgewricht van de mensheid. Licht in het donker. Geen checklist of boodschappenlijstje. Maar een geschenk van vier weken…

Anneke van der Velde

Als u eens een gesprek met mij wilt: bel of mail mij gerust! veld5834@planet.nl, 06 52680894.

Gewogen woorden: dienst of viering?

Sybren Gerlofsma

In de serie overwegingen over in het oog springende woorden uit de christelijke religie is ditmaal gekozen voor de aanduiding van de zondagse samenkomst. Onder vrijzinnigen wordt hiervoor zowel 'dienst' als 'viering' gebruikt. Nadenken over de essentie van deze samenkomst helpt wellicht om meer bewust te kiezen voor een persoonlijke aanduiding.

Dienst

Het Middelnederlandse woord 'dienst' staat voor 'taak van een knecht'. Het bijbehorende werkwoord 'dienen' betekent 'knecht zijn' en een dienaar is dan een knecht.
Deze betekenis van 'dienst' heeft een algemeen karakter. Als we de religieuze setting bedoelen, verbinden we het met een ander begrip: kerk - dienst, belijdenis - dienst, gebed - dienst, kerst - dienst, enzovoort.
De ons omringende landen kennen dezelfde betekeniswaarde en eveneens de behoefte aan een nadere aanduiding om het religieuze aspect aan te geven: Duits: Gottes-***dienst***, Engels: church -, devine - en religious ***service***, Frans: ***service*** religieux.

Viering

Woorden met de uitgang -ing zijn relatief jong. Ons begrip 'viering' is afkomstig van het oudere Middelnederlandse naamwoord 'viere' en heeft een tweetal betekenieselementen:
1. kerkelijke plechtigheid, zoals wijding van een kerkelijk feest of van de heiligheid van het huwelijk. 2. het rusten van de arbeid; zondagsrust; rust in het algemeen.
In beide elementen is het begrip 'wijden' van toepassing. Ook dit komt tot uiting in de taal van omringende landen: het Duits kent naast 'Feier' het begrip 'Zelebration', in het Engels is het 'celebration' en in het Frans 'célébration'. Deze term is afkomstige van het Latijnse 'celebratio', dat staat voor een plechtige wijding met grote opkomst.

Het oude naamwoord 'viere' is verwant met ons werkwoord 'vieren'. Dat kent veel betekenisnuances, zoals eren ("een gevierd persoon"), gedenken ("een verjaardag vieren"), heiligen, laten rusten, laten varen, rust nemen, en zich wijden aan vrome overpeinzingen.

Tussen kwijten en wijden

Bij **DIENST** ligt de nadruk op (het stilstaan bij) de dienende mens in de verhouding tot de ENE. Dit woord veronderstelt een actieve levenshouding, die je zou kunnen omschrijven als gericht op het zich ***kwijten*** van de taak van een (gelovige) mens.

Het woord **VIERING** wijst op een plechtig samenzijn, waarbij het ***wijden*** centraal staat: wijden van aandacht, van personen of van de rust. Bij dit laatste mogen we bij wijze van spreken de touwtjes van het leven even laten vieren. Hierbij past een meer passieve beleving, een levenshouding van het 'je laten overkomen'.

Het blijft moeilijk, want vrijzinnigen zijn niet zo bezig met het zich kwijten van hun dienende taak en evenmin met het wijden van allerlei zaken, zeker niet in een plechtige ambiance. Laten we het maar houden op 'samenkomst', met alle vrijheid van een persoonlijke beleving!

Voortgang van Soep & Ontmoet

Wat fijn dat er zoveel belangstelling was voor de eerste "soep & ontmoet "! Na een voorstelrondje van alle aanwezigen, hield Sybren een verhaal over "Onze Tuin" in Kampen.

We hebben de ins en outs mogen horen van het wel en wee door de jaren heen. We kunnen u nu vertellen welke rijk gevarieerde oogst Sybren elk jaar heeft, dat een volkstuin de handen uit de mouwen steken is en dat zijn vrouw hem de moestuin ooit cadeau deed onder het mom om wat meer buiten te zijn!

Daarna vertelde Ben over de herenboeren waar hij in Apeldoorn lid van is. Een betrekkelijk nieuw concept waar hij erg enthousiast over is. In de marge lees je meer over de herenboeren in Ben´s eigen stukje. Aan het eind mocht iedereen een vers herenboeren ei meenemen. Beide heren, dank voor jullie verhaal!

Daarna deelden we diverse meegenomen broodsoorten, fruit, beleg en een verse, heerlijke soep (al zeg ik het zelf)! We sloten door het zingen van een lied.

Wat leuk om zo elkaar beter te leren kennen.

Tot een volgende soep & ontmoet op 27 januari en 21 april!

Hartelijke groet,
Rianne Laarman

Herenboeren door Ben de Beijer

Op de eerste "Soep en Ontmoet" in de Levensbron, heb ik verteld over mijn betrokkenheid bij de Herenboeren Wenumseveld. In 2019 heb ik gehoord van het initiatief, ik ben gaan kijken en was direct enthousiast!

Al jaren ben ik niet meer zo gelukkig met de manier waarop wij ons eten produceren, distribueren en verkopen. Het Herenboeren initiatief is voor mij dé mogelijkheid om daar zelf verandering in te brengen. Met een groep van 220 gelijkgestemden in Wenum, is een boerderij gestart die op biologische wijze groente verbouwt, koeien, varkens en kippen houdt. Alles wat de boerderij produceert komt ten goede aan de 220 coöperatie leden. De leden zijn gezamenlijk eigenaar van de boerderij en hebben een boer in dienst. Samen bepalen we elk jaar wat en hoeveel er wordt verbouwd.
Ik mag elke week een groentepakket ophalen en voor de vleeseters is er twee keer per jaar een (ingevroren) vleespakket.
Ik vind het belangrijk dat mijn groente op een duurzame en biologische manier wordt geteeld en zonder tussenhandelaren en lange logistieke ketens op mijn bord belandt. Dat werkt alleen als de groente lokaal wordt geteeld.
Omdat je ook voor 1/220ste deel eigenaar van de boerderij ben, krijg je een hele andere kijk op je eten. Tegelijkertijd kun je zelf ook meewerken aan het planten en oogsten (en ja, ook onkruid wieden).
De Herenboeren Wenumseveld is, voor alles, ook een gemeenschap van mensen die elkaar regelmatig zien op de boerderij en op allerlei manieren meewerken om onze boerderij tot een succes te maken. Als je ooit in de gelegenheid bent om Herenboer te worden, ik kan je dat warm aanbevelen!

Voor meer informatie zie:
https://www.herenboeren.nl

Klaas Wierbos over biologisch poot- en zaaigoed

Beste lezer,

In vervolg op mijn praatje bij de soep en ontmoet, een kort verslag van mijn wederwaardigheden in de biologische sector.

In 1972 kwam ik in Kampen wonen en in 1973 zijn Klazien en ik getrouwd. Dat jaar zijn wij lid geworden van de V.V. H. Kampen zoals dat toen nog heette. In 1975 zijn we verhuisd naar Wilsum, waar we toen ook een moestuin kregen.

Biologisch tuinieren

Mijn vader had een moestuin zodat ik wel iets wist van de tuinderij. Hij was niet zo'n fan van bestrijdingsmiddelen, dus gebruikte hij ze liever niet dan wel. Zo gebruikte hij het middel tegen fytoftora niet omdat dat veel koper bevatte. En door informatie via boeken en bladen ging ik al snel richting biologisch tuinieren.

De producten die je daar bij nodig hebt waren toen nog slecht verkrijgbaar. De enige tuinwinkel in de buurt die een klein assortiment had was de firma Bruggeman in Zwolle, wat ik erg jammer vond.

Verkoopcoöperatie

Begin jaren '80 heb ik toen samen met een kennis het plan opgevat een bedrijf te beginnen in biologische benodigdheden voor de tuin. We kwamen toen in contact met de N.V.E.L. en het E.L.K., de vereniging van ecologische tuinders en het voorlichtingsbureau hiervan. Deze stelden voor een in- en verkoopcoöperatie op te starten, maar door gebrek aan financiën zijn we toen met z'n tweeën van start gegaan, met in ons achterhoofd het idee dat er na verloop van tijd nog wel een coöperatie uit kon ontstaan. Na een redelijk succesvol eerste jaar haakte mijn compagnon af en stond ik er alleen voor.

Vanaf het begin heb ik geprobeerd om producten bereikbaar te maken voor de tuinders maar ook voor landbouwers en veehouders. Het was een postorderbedrijf onder de naam "Boerengoed". Met de biologische veevoeders en stro e.d. zijn we na een aantal jaren gestopt omdat deze landelijk beter beschikbaar kwamen.

Wel importeerde ik prachtige tuinbouwzaden uit de VS en dat ging geweldig want bijvoorbeeld, bijna de hele biologische tuinders gemeenschap uit Lelystad was klant voor Oranje Hokaido pompoen. Totdat natuurlijk iemand met vakkennis zelf de zaadvermeerdering gaat doen voor een lagere prijs.

Biologisch poot- en zaaigoed kwam na verloop van tijd beschikbaar doordat een paar coöperaties dit oppakten, zoals Conop en Agrico. Voor zaden was er toen de Bolster, die er nog steeds is.

Lavameel en lezingen

Verder probeerde ik de markt te vergroten door bepaalde producten te promoten. Ik heb tientallen keren een lezing gegeven bij volkstuinverenigingen en tuinclubs. Een succesnummer is lavameel. Dit is een fijn gemalen lavagesteente dat een keur aan sporenelementen en mineralen bevat. Het is poreus waardoor het water en meststoffen vasthoudt, maar de structuur van de bodem ook verbetert. Ik kocht het eerst bij een wegenbouwbedrijf in Capelle a.d. IJssel; maar nadat deze hiermee stopten ben ik het zelf gaan importeren uit Duitsland. Hierdoor werd het ook een groothandel voor dit soort producten. Want ook basaltmeel kwam binnen ons bereik. Dit was al heel populair in de biologisch dynamische tuinderij.

Onze klanten waren biologische tuinbouwbedrijven, zorginstellingen met een tuinderij, volkstuinverenigingen, maar ook veel particulieren.

Vijf jaar geleden ben ik gestopt met het pootgoed en de tuinbouwzaden en de levering van

potgrond en compost in big bags voor tuinders. Van de twee zussen die toen bij ons werkten was de een zwanger en de tweede ging na een master pedagogiek werken in het onderwijs. De vrachtauto is verkocht. En daarna heb ik nog tot afgelopen februari het bedrijf doorgezet in afgeslankte vorm. In februari hebben we het bedrijf verkocht aan zaadhandel Van der Wal in Hoogeveen.

Klaas Wierbos

De vierde Wijze

In de tijd dat Augustus keizer was van het Romeinse rijk en koning Herodes in Jeruzalem regeerde, leefde er in Perzië een man die Artaban heette. Artaban was een geleerde en wijze man. Hij wist veel van de geneeskracht van planten en kruiden en als het donker was bestudeerde hij de sterrenhemel. In oude profetische boeken had hij gelezen dat in het Joodse land een koning geboren zou worden, die licht en vrede zou brengen over de hele aarde. Als teken van zijn geboorte zou een grote nieuwe ster aan de hemel verschijnen.

Artaban had dit verteld aan drie andere wijze mannen die de sterren bestudeerden. Zodra de ster was verschenen, wilden ze samen naar Jeruzalem reizen om de nieuwe koning te begroeten en hem geschenken te brengen. En omdat ze op verschillende plaatsen in Perzië woonden, hadden ze afgesproken dat ze alle vier op reis zouden gaan zodra ze de nieuwe ster aan de hemel zagen. Bij een tempel niet ver van Babylon zouden ze op elkaar wachten. Daarna konden ze samen door de woestijn naar het Joodse land reizen. Op een avond toen Artaban weer op het dakterras van zijn huis naar de sterren keek, ontdekte hij een grote heldere ster, die hij nog nooit eerder had gezien.
"Dit moet het teken zijn!" dacht hij. "De koning is geboren. Ik zal er heengaan om hem te begroeten."

De volgende dag verkocht hij zijn huis met al zijn bezittingen en voor het geld dat hij ontving kocht hij drie edelstenen: een blauwe saffier, een rode robijn en een witte parel. Daarna besteeg hij zijn paard en ging snel op weg naar de tempel waar zijn vrienden op hem zouden wachten. Ze hadden uitgerekend dat ieder daar, tien dagen na het verschijnen van de ster, zou kunnen zijn. Na de tiende dag zouden ze vertrekken, ook als een van hen nog niet was aangekomen. Het was immers mogelijk dat die verhinderd was de reis te maken door ziekte of door een andere oorzaak.

Artaban moest elke dag een lange afstand afleggen om op tijd bij de tempel te komen. Eindelijk tegen de avond van de tiende dag, zag hij de vervallen muren van de stad Babylon. Na een korte rust en een maaltijd reed hij weer verder. Nog drie uren rijden en dan zou hij zijn vrienden ontmoeten in de tempel. Artaban verheugde zich erop hen weer te zien en samen met hen verder te kunnen reizen. Hij reed nu door een donker bos van dadelpalmen waar het maanlicht maar nauwelijks kon doordringen. Zijn paard liep langzaam, voorzichtig zijn weg zoekend. Plotseling bleef het staan voor een donker voorwerp dat op de weg lag. Artaban liet zich van zijn paard glijden en zag een man op de grond liggen. In het zwakke maanlicht keek hij naar het bleke gezicht. Hij had

Interpretatie van de hangende tuinen van Babylon door Ferdinand Knab(1886)

het vermoeden dat het een Joodse man was. Er woonden nog steeds veel Joden in Babylon sinds het Joodse volk honderden jaren geleden daarheen in ballingschap was gevoerd.
Artaban dacht dat de man dood was. Hij kon niets meer voor hem doen. Bovendien had hij geen tijd voor een opontthoud. Hij keerde zich om en wilde zijn paard aan de teugel langs het lichaam van de man leiden. Maar toen hoorde hij een diepe zucht en hij voelde dat de man de zoom van zijn mantel vastgreep.
Artaban schrok. De man leefde nog en hij moest hem helpen. Maar dat betekende ook dat Artaban te laat bij de tempel zou komen. Zijn vrienden zouden vast denken dat hij niet op reis was gegaan en zij zouden zonder hem vertrekken. Een ogenblik stond Artaban in tweestrijd. Als hij de man zo liet liggen, zou hij zeker sterven. In elk geval moest hij hem wat laten drinken.
Uit een beek haalde hij water en bevochtigde daarmee de droge mond en het voorhoofd van de man. Van een geneesmiddel, dat hij altijd bij zich had, maakte hij een drankje en goot dat voorzichtig tussen de lippen van de zieke man. Zo was hij lange tijd met hem bezig en langzamerhand kreeg de man zijn krachten terug en kon hij weer iets zeggen.
"Wie ben je?" vroeg hij. "Waarom ben je hier gekomen om mij van de dood te redden?"
"Ik heet Artaban en ik ben op weg naar Jeruzalem om de nieuwe koning van de Joden te zoeken, die licht en vrede zal brengen. Nu moet ik weer snel verder reizen. Hier heb je nog wat brood en een kruidendrank. Je zult nu gauw weer sterk genoeg zijn om naar huis te gaan."
De Jood hief zijn bevende hand op naar

de hemel en zei: "Moge de God van Abraham, Izaak en Jakob je zegenen. Ik heb niets wat ik je als dank kan geven, maar ik kan je wel vertellen waar je de Messias kunt vinden. Onze profeten hebben gezegd dat hij in Bethlehem geboren zal worden."

Het was al ver na middernacht toen Artaban weer verder reed en de zon kwam op toen hij bij de tempel aankwam. Zijn vrienden waren al vertrokken. Onder een steen vond Artaban een stuk perkament waarop stond geschreven: "We hebben gewacht tot na middernacht. Volg ons door de woestijn!"
Teleurgesteld ging Artaban op de grond zitten en dacht: "Hoe kan ik de woestijn doortrekken op een uitgeput paard en zonder voedsel? Ik moet terug naar Babylon, mijn saffier en paard verkopen en een kameel en voedsel voor onderweg kopen. Zal ik mijn vrienden ooit inhalen?"

Een paar weken later reed Artaban door de woestijn, hoog gezeten op een kameel, schommelend als een schip op zee. Hij kwam langs Damascus, zag de sneeuwtoppen van de Hermon, het blauwe water van het Meer van Galilea en reed door de vallei van de Jordaan. Hij kwam in Bethlehem aan, drie dagen nadat de drie Wijzen Jozef en Maria met het kind hadden gevonden en hun geschenken van goud, wierook en mirre hadden gegeven. Artaban was doodmoe van de lange reis, maar ook blij dat hij nu eindelijk de nieuwe koning zou zien en hem zijn robijn en parel kon geven.

Bij de open deur van een klein huisje bleef Artaban staan. Daar zat een vrouw met een kind op schoot, dat ze te drinken gaf. Artaban vroeg de vrouw of ze drie vreemdelingen had gezien die een pasgeboren kind kwamen zoeken.
"Ja, ik heb ze gezien," zei de vrouw, "dat waren rijke mannen die hier kwamen op hun kamelen. Ze brachten goud, wierook en mirre mee voor het kind van eenvoudige mensen, die uit Nazareth kwamen. Maar na een paar dagen zijn ze onverwachts weer weggegaan. En die man uit Nazareth is midden in de nacht met zijn vrouw en zoontje vertrokken. Er wordt gezegd dat ze gevlucht zijn naar Egypte omdat Romeinse soldaten onderweg zijn om het kind te zoeken. Ik begrijp het niet, het waren heel gewone mensen en ik kan me niet voorstellen dat ze iets misdaan hebben."
Plotseling hoorden ze vrouwen schreeuwen: "De soldaten van Herodes! Ze willen onze kinderen doden!"
De vrouw werd doodsbleek. Ze drukte het kind tegen zich aan en kroop in de donkerste hoek van de kamer. Artaban ging breeduit in de deuropening staan, zodat niemand naar binnen kon. De soldaten, die dichterbij kwamen, keken de indrukwekkende vreemdeling aarzelend aan. De aanvoerder van de troep wilde Artaban opzij duwen, maar deze bleef onbeweeglijk staan. Kalm zei hij: "Als je me met rust laat, geef ik je deze kostbare robijn."
Begerig griste de aanvoerder de schitterende edelsteen uit zijn hand en riep tegen de soldaten: "Doorlopen! Hier is geen kind!" De vrouw bedankte Artaban met tranen in de ogen. Ze zei: "U hebt mijn kind gered. Moge de Heer u vrede geven!"

"Nu heb ik alleen nog maar de parel over voor de koning die ik zoek," dacht Artaban en weer ging hij op reis, nu naar Egypte waar hij het kind met zijn ouders hoopte te vinden. Maar waar moest hij daar zoeken? In Alexandrië ging hij naar een Joods rabbi en vroeg hem om raad. De rabbi las hem voor van een perkamenten rol waarop profetieën over Israël waren geschreven. Hij zei: "De koning, die je zoekt, kun je niet vinden in een paleis of bij rijke en machtige mensen. Zoek hem bij de armen, bij zieken en gevangenen." Artaban ging op weg. Hij zag veel arme mensen, hij bezocht zieken en kon velen genezen door zijn kennis van geneeskrachtige kruiden. Ook kwam hij in gevangenissen. Hij probeerde te troosten en te helpen waar hij kon. Het leek soms alsof hij zijn eigenlijke doel had vergeten, maar zo nu en dan, als hij helemaal alleen was, haalde hij uit een verborgen plekje in zijn gordel de parel te voorschijn en keek ernaar.

Zo gingen drieëndertig jaren voorbij, maar de koning die hij zocht vond hij niet. Zijn donkere haren en baard waren grijs geworden. Artaban was oud en moe. Met een groep Joodse pelgrims trok hij naar Jeruzalem waar de Joden hun Paasfeest zouden vieren bij de tempel. Daar liep Artaban door de nauwe straten en stegen, nog steeds zoekend om zich heen kijkend.
Er hing een dreigende sfeer. Donkere wolken trokken samen boven de stad. En een grote menigte mensen liep opgewonden in de richting van de westelijke stadspoort. Aan een paar Perzische Joden, die ook die kant op gingen, vroeg

Artaban wat er aan de hand was. "We gaan naar Golgotha," antwoordde ze, "daar buiten de stadsmuur zal een terechtstelling plaatsvinden van twee beruchte rovers. En tegelijk met hen zal Jezus van Nazareth gekruisigd worden. Deze man heeft wonderbare dingen gedaan voor zieke en ongelukkige mensen. Hij heeft veel volgelingen onder het arme volk. Pilatus, de stadhouder, heeft hem tot het kruis veroordeeld omdat hij beweerde de "Koning der Joden" te zijn. Haastig liepen de Perzen weer door. Artaban was doodsbleek geworden en stond te trillen op zijn benen. Was die Jezus van Nazareth de koning, die drieëndertig jaar geleden in Bethlehem was geboren en die hij al die jaren had gezocht? En werd hij nu gekruisigd? Hoe was dit mogelijk? "Misschien kan ik hem nog vrijkopen met mijn parel!" dacht Artaban. En zo snel als zijn oude benen hem konden dragen liep hij met de menigte mee naar de poort.
Daar kwam plotseling uit een zijstraat een troep soldaten, die een meisje met

zich mee sleepten. Haar jurk was gescheurd en ze schreeuwde het uit van angst. Artaban bleef staan, hij had medelijden met haar. Het meisje zag aan zijn kleren dat hij een Perzische geleerde was. "Help me!" riep ze. "Mijn vader kwam ook uit Perzië, maar nu hij dood is hebben ze me als slavin verkocht. Red me van wat erger is dan de dood!"
Artaban beefde. Hij had nog maar één kostbaar geschenk voor de koning die hij zocht. Tijd om lang na te denken was er niet. Hij nam de parel uit zijn gordel

en hield hem in zijn open hand. Verbaasd en begerig keken de soldaten naar de glanzende steen. Ze lieten het meisje los, grepen de parel en verdwenen.
Op hetzelfde moment werd het aardedonker en een aardbeving deed de grond trillen. De muren van de huizen schudden heen en weer. De mensen vluchtten zo snel mogelijk de poort uit, maar Artaban bleef staan. Hij had geen haast meer en hij was niet bang. Zijn laatste geschenk voor de koning had hij weggegeven. Hij had geen hoop meer hem nog te vinden. Zijn zoeken was afgelopen.
Opnieuw deed een aardschok de grond trillen. Een steen uit een muur viel op het hoofd van Artaban en hij viel neer. Hevig geschrokken knielde het meisje dat door hem was bevrijd, naast hem neer. Het was alsof hij met iemand sprak die zij niet kon zien. Ze zag zijn lippen bewegen en ze hoorde hem fluisteren: "Maar Heer, wanneer zag ik u dan hongerig en heb ik u te eten gegeven? Of dorstig en heb ik u te drinken gegeven? Wanneer zag ik u dan als vreemdeling en heb ik u opgenomen? Of naakt en heb ik u gekleed? Wanneer zag ik u ziek of in de gevangenis en ben ik bij u gekomen? Drieëndertig jaar heb ik u gezocht, maar nooit heb ik u gevonden." Hij zweeg en van veraf, maar toch duidelijk, hoorde het meisje een stem die zei: "Wat je voor mijn broeders hebt gedaan, dat heb je voor mij gedaan!"
Een glans van verwondering en vreugde kwam over het bleke gezicht van Artaban. Een laatste lange zucht van bevrijding kwam over zijn lippen. Zijn reis was geëindigd. Zijn geschenken waren aangenomen. De vierde Wijze had de Koning gevonden.

* * *

Bron: beleven.org

Verhalenverteller Wouter Berns over zijn boek 'Een hemel voor Theo'; een ode aan zijn vader

Door Alex de Jong @ Attest Communicatie

Geef hem de ruimte en hij praat honderduit. Op de avond van 16 november een beetje over zijn schilderijen, maar vooral over zijn boek 'Een hemel voor Theo'. Het was voor de tweede keer dat Wouter Berns, sinds het verschijnen van zijn boek in 2020, in het openbaar sprak over zijn 'ode aan mijn plotseling overleden vader'. Het werd een onderhoudende avond, want verhalen vertellen kan Wouter als de beste. Niet alleen op canvas als schilder, of op papier als schrijver, maar ook gewoon staande in Levensbron, ten overstaan van een volle zaal toehoorders, als rasechte verhalenverteller.

'Mensen kennen mij vooral als iemand die altijd praat over zijn schilderijen. En natuurlijk zal er ook wel iets over mijn schilderijen voorbij komen, deze avond. Al is het alleen maar omdat het schrijven is begonnen met schilderen.' Hij was bezig met zijn schilderij van een berg op Tenerife, waar op de voorgrond een sulky voorbij rijdt. 'Ik vroeg mij af: wat zou er met man en paard gebeuren als zij het schilderij uitrijden? Toen ben ik gaan schrijven', klinkt het. 'Op een gegeven moment was ik tachtigduizend woorden verder en had ik een boek.' Het boek kreeg, net als het schilderij, de naam 'Storm vooruit'. Hij maakte het nooit af en gaf het ook nooit uit. 'Dat was tien jaar geleden.'

Voetbalcarrière

'Ik ben altijd al wel met tekst bezig. In een schilderij van mij zit altijd een verhalend element, een kwinkslag, een stukje humor. Ook is de titel erg belangrijk', vertelt hij. 'Ik merkte dat ik best snel op mijn laptop kon schrijven, bijna net zo snel als ik kon denken.' Overigens schildert hij meer dan hij schrijft, zo stelde hij een ieder die van zijn schilderijen houdt, gerust. 'Maar als ik niet meer weet hoe ik moet schilderen, dan schrijf ik het op; dan maak ik er een verhaal van.'

''Een hemel voor Theo' ontstond toen ik ook even niet wist hoe ik verder moest', vertelt hij. 'Dat was op het moment dat mijn vader

in 2013 plotseling overleed. Ik had een hele goede band met mijn vader. We maakten onderling altijd flauwe grappen. Vader was sportman, fysiek ingesteld en speelde en ravotte altijd met ons.' Wouter vertelt van zijn voetbaltijd bij De Graafschap, waar hij 'vrij hoog' heeft gevoetbald; een carrière die door zijn vader enorm werd gestimuleerd, 'terwijl mijn moeder juist het tekenen,

schrijven en schilderen, het creatieve, heel erg stimuleerde'. Uiteindelijk maakte de combinatie van deze twee Wouter tot de kunstenaar die hij nu is. Al moest hij daar eerst wel – noodgedwongen – een carrière als profvoetballer voor opzeggen: 'Ik verloor het voetbal toen op vijftienjarige leeftijd mijn knieën kapot gingen', klinkt het. 'De zomer daarvoor was ik nog met ene Louis van Gaal, met de landelijke selectie, naar Roemenië geweest. Voor zover ik weet zit Van Gaal nog steeds in de voetballerij', grapt hij. 'Het beste wat mij is overkomen is dat die knie kapot ging. Daarna kwam ik in een wereld terecht die mij paste als een oude jas; een wereld waarin ik dingen mocht creeren…'

'Ik ben inmiddels 52 jaar, dus mijn voetbalcarrière zou allang voorbij zijn, al twintig jaar over het hoogtepunt heen, waar ik verwacht en hoop dat het hoogtepunt van mijn carrière als schilder en schrijver nog moet komen.'

Portret

Wouter en zijn partner (en muze) Marieken waren in Frankrijk toen Wouters vader overleed. 'We zouden vrienden op bezoek krijgen, dus we gingen nog even bij de bakker langs om wat lekkere dingen te halen, toen mijn broertje belde met de boodschap: 'Kom maar naar huis, papa is dood.' Dat was best een moment', zegt hij. Desondanks vertelde hij het niet meteen aan Marieken, die achter het stuur zat. Dit nieuws kon wel even enkele minuten wachten. Totdat ze bij hun huisje aankwamen. 'We kunnen inpakken en weer naar huis', vertelde Wouter. Aldus geschiedde. 'Ik heb het grootste deel gereden', merkt hij terloops op en haalt een anekdote over zijn vader op: 'Mijn vader was buitendienstmedewerker, hij zat hele dagen in de auto. Als het vakantie was, gingen we met hem mee en mochten in de auto hutten bouwen. Dan haalden we zijn

dashboardkastje leeg, want daar zat van alles in. We leerden al vrij jong dat chocolade die vanwege de warmte wit is geworden, nog best goed eetbaar is. Mijn vader was, zo hadden we achteraf pas in de gaten, een enorme snoeperd.' En nu was hij er niet meer…
'Toen ik naar huis reed, had ik het gevoel dat er iemand naast me zat. Ja, Marieken zat ook naast me, maar er was nog iemand. Ik ben heel ontspannen naar huis gereden.' Bij aankomst was zijn vader al meegegeven aan de begrafenisondernemer. Wouter bleef bij zijn moeder. De volgende dag kwam zijn vader terug. Wat Wouter meteen opviel: zijn pa, Theo, had een grote grijns op zijn gezicht. 'Eindelijk pijnvrij. Eindelijk blij', vertelt hij. 'Want mijn vader had zwaar reuma.' Wouter sprak op de begrafenis én maakte een bijzonder klein schilderij; een portret dat hij naschilderde van een fotootje. 'Ik schilderde het op een paneel waarop eerder Odysseus stond. Dat heb ik weggeschuurd. Een bruinrode grondlaag eroverheen…'
Het meest bijzondere aan dat schilderijtje? 'Iedere toets was raak. En het moment waarop ik zijn ogen schilderde en hij mij weer aankeek… dat moment vergeet ik nooit.' Hij noemt het 'de mooiste schildererervaring die ik in 35-40 jaar schilderen heb ervaren'.

Belhamel

Wouter glimlacht en haalt zijn schouders op. 'Maar ja, daarna gaat het leven weer verder. Ik was toen net bezig met dat boek, 'Storm vooruit' van 80.000 woorden. Net niet goed genoeg om uit te geven en om het mensen te laten lezen', gaat hij verder. 'Op een dag klapte ik mijn laptop open en begon ik te schrijven. Ik was benieuwd wat die vader van mij in de hemel allemaal aan het doen was. Want dat hij naar de hemel zou gaan, daar was ik wel van overtuigd. Dat gunde ik hem.'
Misschien schreef hij het boek in het begin wel om het overlijden van zijn vader een plekje te geven, erkent hij. 'Maar ik wilde met 'Een hemel voor Theo' geen boek over rouwverwerking schrijven.' Hij begon er in 2013 aan, liet het na een jaar aan een redacteur lezen en kreeg te horen dat hij 'er iets mee moest doen'. Zelf was hij daar nog niet van overtuigd. 'Het zat nog te dicht op die gebeurtenis en ik wilde geen boek over rouwverwerking, maar een speelse roman over een wandeling op een plek waar we geen van allen ooit geweest zijn - en als dat wel zo is, dan kunnen we ons dat niet meer herinneren. Dat werd 'Een hemel voor Theo'.

Uiteindelijk werd het pas in 2020 uitgegeven. Het overlijden van mijn vader was toen al geen reden meer om het uit te geven. Wel is het een ode aan mijn vader. 'Mijn vader was trots op zijn naam. Theo. Weet je wat dat betekent? Vroeg hij me ooit. "Geschenk van God". Daar was hij zo ontzettend trots op.' En weer volgt er een vlotte anekdote: 'Mijn vader had ooit een pater getroffen die tegen hem zei 'Wat een mooie naam, ik heet ook Theo'. Waarop mijn vader zei: 'wat kan God zich vergissen'. Daarmee zette hij ook de toon neer van de bengel, de belhamel, die hij altijd was', klinkt het. 'Dat was trouwens ook zijn laatste adres, de Belhamel 1, de hele familie vond dat prachtig.'

En waar het boek over gaat? Wouter: 'Het boek begint bij het einde. In het eerste hoofdstuk gaat mijn vader naar de hemel… en dat is mooi. Mijn vader komt daar waar hij als goed katholiek weet dat je er komt: aan de hemelpoort. En daar staat Petrus…'
Natuurlijk vertelde hij die avond nog veel meer. Ook over het boek. Maar dat gaan we hier niet verklappen. Daarvoor kun je beter even naar Galerie Tripmaker (aan de Oudestraat) wandelen en het boek kopen. Dan zet de verhalenverteller er meteen nog iets moois voor je in…

'Voetstappen in het zand'
Nu ook in en video!

Ik droomde eens en zie
ik liep aan 't strand bij lage tij.
Ik was daar niet alleen,
want ook de Heer liep aan mijn zij.

We liepen samen het leven door,
en lieten in het zand,
een spoor van stappen; twee aan twee,
de Heer liep aan mijn hand.

Ik stopte en keek achter mij,
en zag mijn levensloop,
in tijden van geluk en vreugde,
van diepe smart en hoop.

Maar als ik het spoor goed bekeek,
zag ik langs heel de baan,
daar waar het juist het moeilijkst was,
maar één paar stappen staan.

Ik zei toen "Heer waarom dan toch?
Juist toen ik U nodig had,
juist toen ik zelf geen uitkomst zag,
op het zwaarste deel van mijn pad..."

De Heer keek toen vol liefde mij aan,
en antwoordde op mijn vragen;
"Mijn lieve kind, toen het moeilijk was,
toen heb ik jou gedragen..."

Wil de echte schrijver opstaan?

Zo beroemd als het gedicht is, zo onbekend is de schrijver. Nederlandse gelovigen schrijven het gedicht vaak onterecht toe aan Nel Benschop. Voetstappen in het zand is namelijk oorspronkelijk in het Engels geschreven als *Footprints in the sand*. In de Verenigde Staten strijden (nazaten van) vermeende schrijvers om de auteursrechten. Een grote kanshebber is Mary Stevenson (1922-1999), die het gedicht naar eigen zeggen op 14-jarige leeftijd schreef. De VS verkeerde op dat moment in een economische crisis en ze zou het gedicht hebben uitgedeeld om mensen hoop te geven. Andere potentiële schrijvers zijn Carolyn Carty, Margaret Powers en D-Day-veteraan Floyd Keeton.

Camerawerk: Jean-Paul Veenendaal en Tom Nusselder
Montage: Jean-Paul Veenendaal en Nathalie van 't Slot

https://www.eo.nl/artikel/voetstappen-in-het-zand

Je kunt ook deze QR-code scannen, zodat je bij het filmpje terechtkomt!

We ontwikkelen onze eigen verenigings-app!

Sinds deze zomer zijn we als vereniging bezig om onze eigen "verenigings app" te realiseren. Met deze app word je beter op de hoogte gehouden van allerlei activiteiten met de nodige informatie, waarvoor je je direct kunt opgeven. Ook een berichtje sturen naar bijvoorbeeld het bestuur, degene die een activiteit leidt of naar iemand anders binnen de vereniging, is snel gebeurd.

Ieder lid van de vereniging kun je opzoeken in de ledenlijst. Zo wordt het ineens makkelijk iemand een kaartje te sturen met zijn/haar verjaardag! Ook zit er een agenda-functie in. Alle roosters staan dus in de app! Je ziet in één oogopslag welke voorganger aan de beurt is en of er wel of niet gestreamd wordt.
Ook kan via deze app een eigen profiel worden aangemaakt: zo compleet als je maar wilt. Leuk als je een foto, je verjaardag, je adres en wat leuke weetjes over jezelf toevoegt! (Maar alleen je voor- en achternaam en e-mailadres is ook voldoende; sommigen willen zo min mogelijk gegevens van zichzelf vrijgeven, en dat wordt natuurlijk gerespecteerd). Kortom met deze app een betere communicatie waardoor wellicht een nog actiever verenigingsleven mogelijk wordt.

Belangrijk is te beseffen dat de gegevens op deze app veilig zijn. Alleen leden hebben toegang tot deze app. Uiteraard gaan we iedereen helpen waar nodig zodat we echt met elkaar in de app contact kunnen hebben. Het is de bedoeling de leden persoonlijk en op enkele avonden (datum nader te bepalen) te helpen met het installeren.

namens de projectgroep,
Henk Pippel

==========

Is het scheppingsverhaal van Genesis het verhaal van de schepping?

Op 3 november 2022 presenteerde Willem Hage zijn juist verschenen boek over de schepping. De scheppingsverhalen moeten niet gelezen worden als "natuurlijke historie" stelde hij. De eerste hoofdstukken van zijn boek Genesis zijn gewoon het soort verhalen die destijds bij de volken rondgingen over het ontstaan van hemel en aarde, van planten, dieren en mensen. Het boekt maakt nieuwsgierig en is onthullend ook wat betreft een aantal huidige denkbeelden.
Het boek kan besteld worden ook bij Willem Hage,tel. 321-380517 of WA.Hage@kpnmail.nl

Bij vrijzinnigen maken kerkgangers met voorganger digitaal de dienst uit

Door Alex de Jong @ Attest Communicatie

‘Vrijzinnig betekent ook dat je de mensen binnen je kerkgenootschap zoveel mogelijk een stem probeert te geven’, vertelt Anneke van der Velde, voorganger bij de Vereniging van Vrijzinnigen Kampen-Noordoostpolder. Daarom besloot ze dit nieuwe kerkseizoen een experiment te starten. ‘In plaats van dat ik de preek en de dienst helemaal zelf bedenk en voorbereid, vraag ik onze leden met mij mee te denken, zodat we samen de dienst uitmaken.’

‘Bij de vrijzinnigen is iedere individuele geloofservaring en denkwijze van belang. Daarom proberen we de zondagse bijeenkomsten zoveel mogelijk samen vorm te geven’, gaat ze verder. ‘Daarom bieden we ook onze ‘Zondag Anders’ diensten; dat zijn vieringen met thema’s als ‘hoop’, ‘rechtvaardigheid’, ‘liefde’, et cetera; los van godsdienstige kaders en daarom ook erg in trek bij niet-kerkelijke mensen, die wel zoeken naar zingeving in hun leven.’ In aansluiting op deze diensten, waar menigeen een bijdrage aan kan en mag leveren, bedacht Anneke onlangs een nieuw concept voor haar eigen reguliere diensten en preken. ‘Want hoe kun je relatief traditionele diensten, met vertrouwde elementen, zó vormgeven dat iedereen volop participeert?’ Het antwoord vond ze zelf.

Coronatijd

‘Vanuit de coronatijd waren we al gewend elkaar meer digitaal te ontmoeten’, vertelt ze. ‘Het leek mij daarom een goed idee om via online meetings onze leden mee te laten denken over de dienst die enkele weken later gepland staat. Ik bedenk het centrale thema, meestal naar aanleiding van een Bijbeltekst, maar mensen mogen vervolgens meedenken over de inhoud en invulling van de preek en dienst die hieruit voortvloeit. Daarbij kun je denken aan input voor de overweging, maar ook over suggesties voor de liederen die we gaan zingen, de kunst waarover we praten, de poëzie die we tijdens de dienst voorlezen; kortom: over van alles wat je maar te binnen schiet.’

Daarmee heeft ze het zichzelf niet makkelijk gemaakt, erkent ze. ‘Het is makkelijker om zelf een overweging te schrijven waarbij ik mijn eigen gedachtegang en associaties volg.’ Toch past dat minder bij eigentijds, vrijzinnig geloven, waarbij mensen worden uitgenodigd hun eigen ervaringen in te brengen en ieder gemeentelid zelf invulling aan het eigen geloof mag geven. Immers: bij de vrijzinnigen word je uitgenodigd in alle openheid te spreken over het geloof. Daarin ben je vrij.

Nieuwe inzichten

‘Door de digitale voorbereiding krijg ik nieuwe inzichten en dat geeft volop inspiratie voor een hele nieuwe preek/dienst. Ik krijg ineens veel meer invalshoeken aangereikt. Zaken waar

ik zelf niet aan gedacht zou hebben', vertelt ze. Zo worden preken gekleurd met nieuwe inzichten en overpeinzingen. Dat laatste is wat Anneke ook had gehoopt. Maar het betekent wel veel meer werk, natuurlijk. Ook weet ze dat ze er verwachtingen mee schept.
'Mensen die meedenken en input geven voor een preek, verwachten natuurlijk ook dat hun gedachtegoed in de uiteindelijke dienst wordt verwerkt.' Dat wikken en wegen maakt het nog eens extra ingewikkeld.
Zo was bij een preek van enkele weken geleden 'de verlamde man die via een gat in het dak voor Jezus kwam', onderwerp van gesprek. 'Iemand reikte het inzicht aan dat we dat 'door het dak gaan' misschien moeten zien als dat iemands hersenpan werd gelicht en hij zo een nieuw inzicht kreeg. Een ander zei 'je zult maar je hele leven op een bedje hebben gelegen en ineens te horen krijgen dat je weer kunt lopen, je matras moet wegdoen en de wereld moet ingaan. Hoe moet dat geweest zijn voor die man?'. Ik heb dit gegeven tot onderwerp van mijn preek gemaakt', vertelt ze. Je kunt je in dit leven, en zeker ook in deze tijd verlamd voelen, en denken 'ik kan er toch niks aan doen, want de problemen en de crises zijn te groot', maar als dan iemand tegen je zegt: je bent niet verlamd. Pak je bed op en ga naar huis; ga er wat aan doen…'

Samen meer binding
'In de eerste digitale meeting, die over de schepping ging, gingen mensen ook in groepjes bij elkaar zitten', vertelt de voorganger. 'Ze zaten vooraf al, met een drankje bij de haard, te filosoferen over de schepping. Hoe waardevol is dat? Dat geeft onderling weer een hele andere binding. Kortom: al voordat ik mijn preek op basis van hun input heb gemaakt, zijn mensen onderling aan het denken geslagen.' Dat is volgens Anneke mede de grote winst. 'We zijn minder aan het consumeren en meer samen aan het nadenken over hoe we invulling geven aan ons geloof.
Kortom: minder 'ik bedenk iets en drop het bij een ieder, waarna we samen koffie gaan drinken'. Deze manier van werken vergt weliswaar meer werk, maar het is beslist belonend.'

==========

Hartelijk dank uit Kenia

Hennie Berends was onlangs te gast bij onze vereniging en vertelde enthousiast over haar vrijwilligerswerk in Afrika.

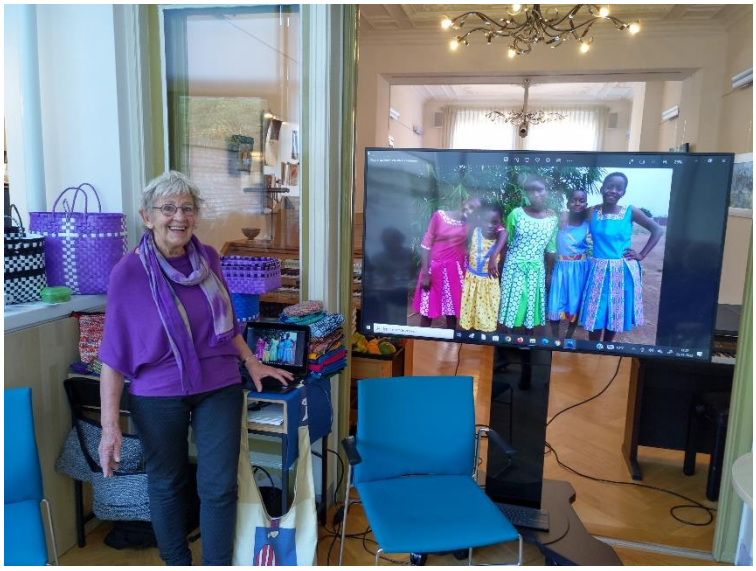

Werkgroep Levenskunst bij vrijzinnigen – door Rebekka van Ommen

Als je diep naar binnen kijkt, wat is belangrijk voor je? Waar wil je dat leven voor staat? Wat voor soort kwaliteiten wil je verder ontwikkelen als persoon? Hoe wil je zijn in relatie met anderen? Je kunt het leven vormgeven, zoals jij het voor ogen hebt. Waarden vormen onbewust de criteria waarop je beslissingen neemt. (definitie van Levenskunst gevonden op internet)

Levenskunst heeft veel facetten. Naar die facetten gaan we op zoek in de werkgroep levenskunst. Voor mij heeft levenskunst te maken met ontdekken en vormgeven van het leven. Je talenten ontdekken en inzetten om het leven vorm te geven en om te gaan met hoogte- en dieptepunten. Voor deze In de Marge heb ik vier plaatjes uitgezocht met wat mij aanspreekt bij het woord levenskunst:

De groene scheut

Als alles doods is, de kracht vinden om weer tot leven te komen

Gereedschap

staat voor mij voor vakmanschap van het leven. Het leren omgaan met de mogelijkheden en de tegenslagen van het leven.

Handen

de handen van verbinding bemoediging en troost. Door samen de hoogte- en dieptepunten te beleven.

Surfen

het zoeken naar balans. In balans komen kost ervaring en energie, maar het geeft ook momenten die onvergetelijk zijn.

We gaan tijdens de eerste ontmoeting (23 januari 2023) kijken naar beelden en woorden over levenskunst. Waarover we met elkaar in gesprek gaan.

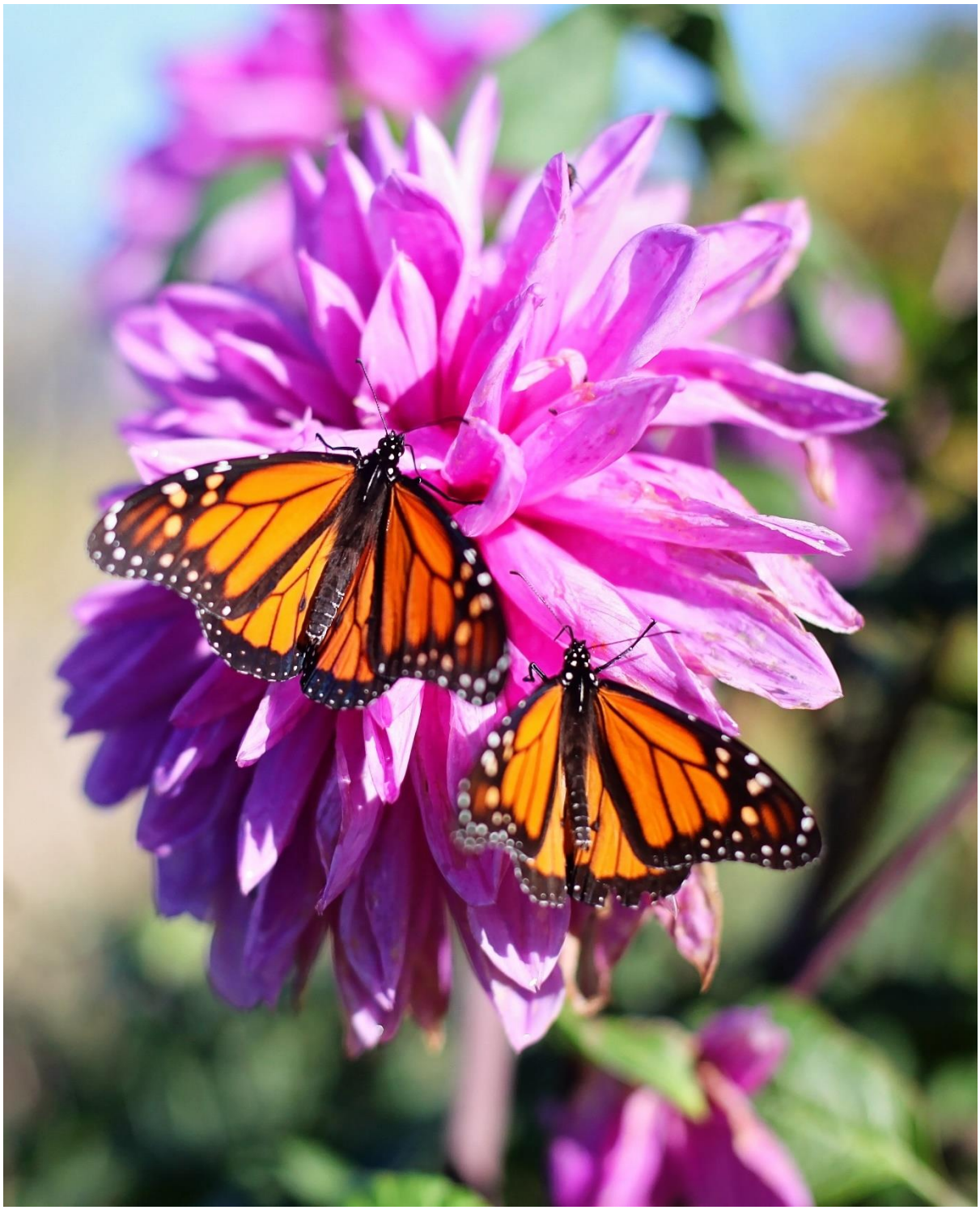

Even bijpraten met Anneke van der Velde

Als u om wat voor reden dan ook eens een gesprek met mij wilt, of gewoon eens wilt bijpraten: neem dan gerust contact met mij op! Dan maken we een afspraak.
Anneke van der Velde; veld5834@planet.nl; 06 52680894/ 038 4525172